

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İ VE EHL-İ BEYTİNİ SEVMEK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ alâ hayri halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يُبْعِضُنَا أَهْلَ الْبَيْتِ أَحَدٌ،
إِلَّا كَبَّهُ اللَّهُ فِي النَّارِ

(حب.ك. و تعقب، ض. عن أبي سعيد)

RE. 457/8 (Ve'llezînefsîbi-yedihî, lâ yübgıdunâ ehle'l-beyti ehadün, illâ kebbehu'llâhu fi'n-nâr.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlelerinden razı olsun... Allah'ın rahmeti, bereketi, lütfu, ihsanı, ikramı, dünya ve ahirette sizlere, sizlerin üzerine olsun.... Rabbimiz, hulûliyle müşerref olduğumuz Şa'ban ayını da hakkımızda mübarek ve müteyyemmen eylesin... Ramazan'a, sıhhat ve afiyetle ulaşmayı, feyziyâb olmayı, nasib eylesin...

Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretlerinin hadislerinden bir demet, *Ramûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis mecmuasının, 457. sayfasından okumaya devam etmek istiyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izahına geçmeden önce Peygamber SAS Efendimiz'in ruhu-na hediye olmak üzere ve onun cümle âlinin, ashabının, etbânının ve sâir enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullahın ve hâssaten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ve onların halifelerinin, müridlerinin, muhiblerinin ruhlarına hediye olması için;

Okuduğumuz kitabı te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddîn Hocamız'ın ruhu için, kendisinden feyz aldığımız Mehmed Zahid Kotku Hocamız'ın ruhu için, bu hadislerin bize kadar gelmesine emek sarf etmiş olan alimlerin, râvilerin ruhları için;

Bu beldeleri fethetmiş olan şehidlerin, fatihlerin, gazilerin, mücahidlerin, sonra düşman istilasından kurtarmak için çalışan muvahhidlerin ruhları için; cümle hayrât u hasenât sahiplerinin ve bilhassa şu camimizin bânîsi İskender Paşa'nın ve bunu

tekrar tekrar tamir edip canlı, temiz, pak, hizmete âmâde tutmak için, mâlen, bedenlen ve maddeten yardımcı olanların, kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Uzaktan ve yakından buradaki hadîs-i şerif meclisine, hadisleri dinlemek üzere teşrif etmiş olan siz kardeşlerimizin, âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için; biz yaşayan müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun, Peygamber Efendimiz'in sünnetine muvâfık yaşayıp, huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olması için, bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerif okuyalım; salevatlarla Efendimiz'e ve bu saydıklarımıza hediye edip öyle başlayalım!

.....

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

Sallû alâ resûlinâ Muhammed...

Sallû alâ tabîb-i kulûbinâ Muhammed...

Sallû alâ şefîi zünûbinâ Muhammed...

Allâhümme salli ve sellim ve bârik aleyhi ve âlihî ve sahibihî ve men tebahû bi-ihsânin ila yevmi'd-dîn.

a. Ashabım Yıldızlar Gibidir

Mukaddimedede metnini okumuş olduğum hadîs-i şerif, Ebû Saîd el-Hudrî RA'ten rivayet edilmiş. Ahmed ibn-i Hanbel'de ve *Müstedrek*'te var. Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki:¹

¹ İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XV, s.435, no:6978; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.162, no:4717; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.34, no:39955; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.397, no:25161.

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يُبْغِ ضُنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ أَحَدٌ،
إِلَّا كَبَّهُ اللَّهُ فِي النَّارِ

(حب. ك. وتعقب، ض. عن أبي سعيد)

RE. 457/8 (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lâ yübgıdunâ ehle'l-beyti ehadün, illâ kebbehu'llàhu fi'n-nâr.*)

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Canım kudreti elinde olan o zât-ı celîle, Allah’a yemin olsun ki, (*lâ yübgıdunâ ehle'l-beyti ehadün*) bir kimse biz ehli beyte buğz ederse, (*illâ kebbehu'llàhu fi'n-nâr*) muhakkak Allah onu yüz üstü cehenneme düşürür.”

Peygamber SAS Efendimiz ve onun ehli beyti, onun sevdikleri, onu sevenler, onun bağılıları, onun ashâbı, onun etbâı, onun ahabâbı, hepsi muhterem, mübarek insanlardır.

Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—Ashabım konusunda beni üzmeyin!”

Dilinize dolayıp aleyhlerinde konuşup beni üzmeyin! Aralarında çekişmişler; hangisi haklı? Aralarındaki çekişmeler, zihniyet ve ictihad farkından olabilir. O, şunu daha hayırlı görür, o tarafı ictihad eder. Ötekisi de bu tarafı hayırlı görür, buna ictihad eder. Onların aralarına bizim girmemiz doğru olmaz. Bizim karışmamız, taraf tutmamız doğru olmaz. Bir tarafa saymamız, sövmemiz olmaz. Efendimiz böyle istiyor.

Peygamber SAS Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde ashabı hakkında buyurmuşlar ki:²

لَا تَسُبُّوا أَصْحَابِي، مَن نُّ سَبَّ أَصْحَابِي، فَعَلَيْهِ
لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

(*Lâ tesübbû ashâbî*) Benim ashabıma sövmeyin, dil uzatmayın! (*Men sebbe ashâbî*) Kim benim ashabıma söverse, (*fealeyhi la'netu'llâhi ve'l-melâiketi ve'n-nâsi ecmaîn*) Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların lâneti onun üzerine olsun!"

Peygamber Efendimiz yine buyurmuş ki:³

أَصْحَابِي كَالنُّجُومِ، بِأَيِّهِمْ إِقْتَدَيْتُمْ إِهْتَدَيْتُمْ

(ق. والديلمى عن ابن عباس؛ عبد بن حميد عن ابن عمر)

(*Ashâbî ke'n-nücûm*) "Benim ashabım yıldızlar gibidir. (*Bi-eyyihim iktedeytüm ihdeteytüm*) Onlardan hangisine iktida ederseniz, uyarsanız hidayet bulursunuz. Yönünüzü bulursunuz, doğru yolu seçip karanlıklardan kurtulursunuz." diye bildiriyor.

² Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.14, no:7302; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan. İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafa*, c.III, s.239; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XI, s.543, no:32545; *Camiü'l-Ehadis*, c.XVI, s.149, no:16452.

³ İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.II, s.137, no:594; Câbir RA'dan.

Keşfü'l-Hafâ, c.1, s.147, no:381; *Hulâsatü'l-Bedri'l-Münîr*, c.2, s.431, no: 2868.

b. Kardeşlerimle Bir Karşılaşıyaydım!

Peygamber SAS Efendimiz, ashâbı hakkında tavsiyesi olduğu gibi, asırlar sonra dünyaya gelecek insanlara da o zamandan iltifat buyurmuş, onlara da ihvânım demiş. Onlar hakkında da buyurmuş ki:⁴

وَدِدْتُ أَنِّي لَقَيْتُ إِخْوَانِي . قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ،
الَسْنَا إِخْوَانِكَ؟ قَالَ : أَنْتُمْ أَصْحَابِي، وَ إِخْوَانِي
قَوْمٌ يَجِيئُونَ مِن بَعْدِي، يُؤْمِنُونَ بِي وَلَمْ يَرَوْنِي

(كر. عن البراء)

RE. 459/10 (*Vedidtü ennî lakîtü ihvânî*) “Ah, canım istedi ki, keşke ihvanım ile karşılaşıyaydım, kardeşlerimle bir araya gelseydim!” demiş. *Ihvân* kelimesini kullanmış, Arapça kardeşlerim demek... “Kardeşlerimle bir araya gelmeyi, buluşmayı, karşılaşmayı temenni ettim, sevdim, istedim.” buyurmuş.

(*Kâlû*) Onun üzerine sahabe-i kiram merakla sormuşlar, demişler ki: (*Yâ rasûla'llah, elesnâ ihvâneke*) “Yâ Rasûlallah, biz senin ihvânın değil miyiz, kardeşlerin değil miyiz?”

(*Kâle: Entüm ashâbî*) “Siz benim ashabımsınız!
(*Ve ihvânî*) Benim ihvanım dediğim kimseler,

⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.155, no:12601; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXX, s.139; c.LIV, s.172, no:11430; İbn-i Hacer,

Lisânü'l-Mîzân, c.V, s.275; Berâ ibn-i Âzib RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.184, no:34586; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.441, no:25265.

(*kavmün*) birtakım insanlardır ki, (*yecîûne min ba'dî*) benden sonraki zamanda gelirler dünyaya...” Yâni benim zamanıma, asr-ı saadetime ait insanlar değildir; benden sonraki zamanlarda gelecekler. (*Yü'minûne bî velem yerevnî*) “Benden sonra gelecekler, beni görmedikleri halde bana inanacaklar. İşte onlar benim ihvanımdır, kardeşlerimdir. Onlara ah kavuşsam, görsem diye arzuladım.” buyurmuş.

Allah bizi o şerefe nâil eylesin... O şereften mahrum eylemesin...

c. Peygamber Efendimizin Ehl-i Beyti

Bir de, daha has bir halka var. Peygamber Efendimiz'in ehli beyti, evlâdı, torunları, çocukları, aileleriyle ailesinin grubu var. Ona da ehl-i beyt diyoruz. Onların da hepsi başımızın tâcıdır.

Hız. Fatıma Vâlidemiz, Anamız RA, Hız. Hatice Vâlidemiz, Hız. Âişe Validemiz, Hız. Ali Efendimiz, Hız. Hasan, Hız. Hüseyin Efendilerimiz, bunların her birisi cennetlik... Cennetlik olduğuna dair işaretler, rivayetler var. Her birisi, ahlâken insanların en yükseklerinden ve Peygamber Efendimiz'in sevdiği, dua ettiği kimseler, yakınındaki kimseler, onun canından parça olan kimseler.

İnsaf sahibi olan bir insan, onlara karşı sevgisinde birazcık bir zaaf olsa, “Benim bu kalbimin katılığı nedir?” diye ona bile oturup hüngür hüngür ağlaması lazım!

Meselâ, Peygamber Efendimiz'in kızı, cennet hatunlarının efendisi olacak. Asil, şerif, zarîf, edîp bir hatun ki, bütün hatunların numûne-i imtisâli... Nasıl sevmeyiz, nasıl hürmet duymayız?

Hız. Hasan, Hız. Hüseyin Efendimiz, Efendimizin kucağına aldığı, öpüp kokladığı, sevdiği, dua ettiği torunları; nasıl sevmeyiz? Nasıl olur da onların sevgisinden kalbimiz zaaf içinde olabilir.

Peygamber Efendimiz'in zevcelerine, ev halkına, nasıl hürmet etmeyiz, nasıl sevmeyiz? Her birisi, Peygamber Efendimiz'in hayat arkadaşı olmak şerefine nâil olmuşlar. Bütün bunlara rağmen, bu kadar iş ayan beyan meydandayken, birisi kalkar da onlara buğz ederse, kızarsa, Allah onu yüz üstü cehenneme düşürür.

Çünkü biz bile sevdiğimiz birisine yanımızda bir şey yapsalar dayanamayız.

Mesela torun bir kabahat yapar, dede bir laf söyleyecek olur:

“—Heyt, öyle yapma! Çek bakayım elini oradan!” filan gibi, bakarsın annesi hemen üzölmüş.

Neden? analık damarı kabardı. Babası bile olsa çocuğına söz söyletmek istemiyor. Komşu söylese, hemen eli belinde karşısına dikilir.

“—Vay, sen benim çocuğıma ne karışyorsun, ne hakla karışyorsun?” filan demeye kalkar.

Senin sevdiğin bir kimseye, birisi yanında bir şey söylese hemen müdafaaya kalkarsın. Bunlar da Peygamber Efendimiz'in ciğerpareleridir.

Hız. Âdem Atamız AS'dan, Peygamber Efendimiz'in kendisi dünyaya geldiği zamana kadar babaları, dedeleri hep nikâhla gelmişler. Peygamber Efendimiz; "Benim neslimde nikâh dışı evlenme hiç yok." diyor.

Hepsi, insanların en asillerinden gelmişler. İnsanlar kabile kabile ayrıldıkça, en asilleri Peygamber Efendimiz'in kabilesi tarafı olmuş.

Allah-u Teâlâ Hazretleri süzmüş, seçmiş, övmüş, beğenmiş, sevmiş, sevilecek sıfatlarla muttasıf eylemiş, öyle göndermiş. Çevresini de öyle insanlarla müzeyyen eylemiş. Aileleri de, zevcât- ı tâhiratı da hepsi pâk validelerimizdir. Hepsine hürmetimiz sonsuzdur.

Peygamber Efendimiz'in sülâle-i tâhiresi de, hepsi başımızın tâcıdır, hepsinin başımızın üstünde yeri vardır.

"—Hocam, bu kadar sözü niye söylüyorsun? Tamam, anladık ama benim anlayamadığım bir şey var ki iş bu kadar sizin de bizim de kabul ettiğimiz âşikar bir şeyken, nasıl bazı zalimler çıktı da Peygamber Efendimiz'in torununu kesti? Nasıl vardı eli, nasıl karşısına çıktı, nasıl yatırdı, nasıl kılıç vurdu, nasıl sapladı, nasıl kanını akıttı?"

Hiçbir şeyi anlayamıyorum da, bir tek şeyi anlıyorum, bu insanoğlunun gözünü dünya hırsı bürüdüğü zaman, hayvanlardan aşağı oluyor, daha vahşi oluyor.

İnsanın insan olması için nefsinin terbiye olması lazım, kalbinin pâk olması lazım, insanın hakiki müslüman olması lazım. O

zaman insan, insan oluyor. El-hamdü lillah bizim memleketimizde ahâlîmiz güzel sıfatlara sahiptir, misafirperverdir, komşu canlısıdır, iyilik severdir, fedakârdır; mâlî bakımdan, bedenî bakımdan fedakârlık yapar.

Nereden geliyor?

Hepsi İslâm'dan geliyor. Çeşmenin başı, pınarın başı İslâm! Oradan şırıl şırıl, şırıl şırıl akmış, o mübarek su, hepimizin bahçesine taksim olmuş. Gönüllerimiz yeşillenmiş, yeşermiş, canlanmış; İslâm'dan oluyor.

İslâm gitti mi, kurudu mu, o pınarların o kanalları, gelen şeyler, kolları kurudu mu sapsarı sararır, kapkara kararır, canı gider ve insan odundan beter olur. Onu anlıyorum, başka bir şey aklıma gelmiyor. Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerifinde, işaret buyurmuş ki ehl-i beytini sevelim.

Tabii Allah'ın peygamberi, evvelin ve âhirin haberini Allah-u Teâlâ Hazretleri göstermiş. Kendisinden sonra neler olacağını, ümmetinin başına neler geleceğini, nasıl ihtilaflar olacağını bildi. İkaz ediyor ama anlayana! Allah, şuur ihsan etsin...

d. Nefislerin Terbiye Edilmesi

Sonra insan nasıl müslümanım diye gezer? Onları öyle yaptıktan sonra bir insan nasıl gezer? Allah şaşırtmasın, nefse şeytana uydurmasın, dünyaya kaptırmamasın. Biz de buna benzer hatalar yapabiliriz.

Neden? Bizim de içimizde nefis var. Bizim de damarlarımızda şeytan dolaşıyor. Onun için biz de aynı şeyi yaparız.

“—Aman, hocam ne yapalım?”

Nefsini terbiye et! Nefsini terbiye et ve şeytana maskara olma! Şeytanın hilelerini öğren, dostunu da tanı, düşmanını da tanı! Şu nefis denilen ve senin içine yerleşmiş bulunan şımarığı da tanı... Onun da neler istediğini, insanı nerelere sürüklediğini bil. Yeri geldiği zaman mertçe karşısına çık:

“—Sen benim nefsimsim ama burada dur bakalım. Buradan ötesi yok, bunu yapamazsın!” demeye kendini alıştı.

İşte şu mevsim, Üç Aylar mevsimi... Receb gitti, iki tane kandil; Regaib gecesi, Mi’rac gecesi geçti, dünyaya faziletler akmaya başladı. Peygamber Efendimiz ayın sonuna varmadan, Receb’in yirmi yedisinde Mi’rac’a çıktı. Nasıl bir mevsim ki, Peygamber Efendimiz’e kendi hayatında nasıl telakkiler oluyor ki, Receb ayı içinde Mi’rac nasib oldu.

Şa’ban ayı içinde berat verilecek. Ayın on beşinde Berat gecesi var. O faziletin devam etmesi lazım, o feyzin insanların üstüne akması lazım, gönüllerine dolması lazım, gönüllerinin nurla dolup taşması lazım! Nurun yüzlerine aksetmesi lazım! insanın gafleti bırakıp yola girmesi lazım!

Acaba bir dahaki sene bu mevsime gelebilecek miyiz?

İşte bir kardeşimizi daha –Allah rahmet eylesin– kabre gömdük, öyle geldik. Allah, cümle geçmişlerimize rahmet eylesin... Bu nefsi terbiye etmenin yollarından birisi küçükten onun

dediklerini yapmamaya kendisini alıştırmaktır.

İşte bak, oruç tutmak bir alıştırma... Susuyorsun, yutkunuyorsun, “Oruçluyum!” diyorsun, “Sana su istesen de vermeyeceğim, nefis!” diyorsun.

Karnın acıkıyor, miden yapışıyor, karnın gurul gurul ötüyor. Ama yok, “Sabret bakalım!” diyorsun.

Bu ne? Allah-u Teâlâ Hazretleri biz müslümanlara bir ay mecburi kamp yapmış, nasip etmiş. Bir ay nefsin arzularının karşısına dikilmeyi tatbik ediyoruz. Ondan sonra yine dökülüyoruz, bir türlü öğrenemedik.

“–Ben bir ay senin eline tüfeği verdim. Nasıl silah atacağını gösterdim, nişan almayı öğrettim, talim yaptırдыm, egzersizler, idmanlar yaptırдыm, seni çevik bir komando gibi yetiştirdim. Sen hemen otuz ikinci günde niye bu duruma düştün?”

Demek ki kabiliyetsiz!

Halbuki insan bir kurs gördü mü, kursun belgesini aldı mı ondan sonra onu devam ettirir. Bir şoförlük kursuna gitti. Tamam, ondan sonra arabayı kullanması lazım. Bir terzilik kursuna gitti; ondan sonra biçip dikmesi lazım. Filanca işin ustalık kursuna gitti; onu sağladığı zaman yapabilmesi lazım.

Ama biz hocalar, acaba bu noktaya az mı parmak basıyoruz? “Bu iş böyledir, bir egzersizdir. Bak bunu öğrendikten sonra da tatbik edeceksiniz!” demiyor muyuz?

Nasıl oluyorsa bir ay gerçekten iyi müslüman oluyor. Bakıyorsun oruç tutuyor, namaza geliyor, teravih, hem de sâir zamanda kıldığımız namazdan yirmi rekât daha fazla. Rızı, tamam; ona da geliyor. Oruç da tutuyor, Kur’an da okuyor. Dışarıda da hayır veriyor, sadaka veriyor.

Peki, sen bu bir ayı neden yaptın? Farkında değil!

Bayramla beraber zincirden boşanmış deliler gibi, hadi bakalım! Hatta öyleleri var ki Ramazan yaza geliyor ya, orucu evinde tutuyor. Ramazan biter bitmez dosdoğru plaja gidiyor.

Ne oldu? Ramazan’da kazandıklarının hepsi gitti. Sen orada etini budunu gösterince, göğsünü bağırını açınca, açılana bakınca nur mu kalır, Ramazan’dan eser mi kalır?

Hepsi gidiyor. Bir şeycik kalmıyor. Egzersiz sıfıra indi. Bütün ilaçların hepsi boşa gitti, perhiz bozuldu. Yeniden eski hamam, eski tas, o hâle geliyoruz.

Bu nefisleri terbiye etmeyi öğreneceğiz. Bu şeytana yenilmemeyi öğreneceğiz. Usta bir aldatıcı, bizim damarımıza giriyor, kandırıyor. Felsefeleri de çok çeşitli.

Neden bu nâmahreme baktın?

“—Güzele bakmak sevaptır!” Bak edepsizce, felsefesi de var.

“—Niye sen bu İslâm’a hiç uymayan kılık kıyafettesin? Yahusenin baban hocaydı, hacıydı, sen iyi bir ailedendin. Niye böyle oldu?”

“—Zaman sana uymazsa sen zamana uy!” demişler.

Tevbe, nereden çıkardın? Hepsinin felsefesi de var. Saçma sapan, asılsız, esassız, desteksiz, mesnetsiz bir sürü felsefesi de var, yapıyor.

Hacı efendi, bizi bir yere götürdü. Zeki adam, ticarete başarı kazanmış, çok paralar kazanmış. Bilmem nerede büyük tarlası var, çam ağaçları var, içinden tatlı bir pınar fışkırmış. Bizi aldı, oraya götürdü. Hocamız’la (Mehmed Zahid Kotku) güzel bir havada biz de gittik. Adam öldü, gitti. Allah rahmet etsin, kusurunu bağışlasın. Manzaralı, güzel, çamlık, yeşillik bir yer...

Hocamız rahmetliye diyor ki:

“—İşte ne yaparsın, gençlik böyle!” Yılışık gibi ifadeyle:

“—İşte bizim torunlar da sâir zamanda buraya kız arkadaşlarını getirirler, eğlenirler!” diyor.

Kabahatini bari Hocamız’a söyleme. Meziyetmiş gibi söylüyor, hoş da görüyor.

Demek ki senin sakal bırakman, hacılığın, ihtiyarlığındanmış, yapamadığındanmış. Demek ki sen de genç olsan yine onlar gibi gülüp oynayıp yapacaksın. O zaman senin namazın, orucun gitti. Bu iş doğru değilse sen de yapmayacaksın, oğlun da yapmayacak, torunun da yapmayacak. Doğruysa, buyur sen de yap o zaman.

Madem “gençtir hocam” filan diye kıkır kıkır gülerek onu hoş görüyorsun, olmaz!

“—Sakat felsefeleri var.” demek istiyorum. İslâm’ı bilmiyorlar.

Şeytanın bu felsefelerine takılmadan, aldatmalarına kanmadan yaşamayı öğrenirsek cennete gidebiliriz. Eğer nefsi yenmeyi öğrenerek yaşayabilirsek, cennete gideriz. Hocam yapamıyorum. Yapamıyorsan bir acı âyet-i kerîme var ki ben sana üzüle üzüle söyleyivereyim:

Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm:

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ

(يوسف: ١٠٣)

(Vemâ ekserü’n-nâsi ve levharaste bi-mü’minîn.)

“Ey Rasûlüm, tasalanma, telaşlanma, bu işin usulü böyle işte... Ne yapalım, insanların çoğu, sen ne kadar arzu etsen, çırpınsan, uğraşsan da inanmayacaklar.” (Yusuf, 12/103)

Cehenneme girenlerin yanında, insanların cennete girenlerinin miktarı, bir siyah öküz derisinin üzerindeki kılların arasında bir beyaz kıl kadarmış. Ötekilerin hepsi cehenneme odun! Sen uğraşıp çabalar da, o bir tanecik kılın miktarı kadar az olan müslümanların arasına kendini atabilirsene atarsın, atamazsan yanarsın!

Ya o bir azınlığın, o çok azınlığın içine kendin girmek için çabalayacaksın, fedakarlıklar yapacaksın ya da:

“—Yapamıyorum hocam, zor geliyor hocam, olmuyor hocam, aman hocam, zaman hocam...” diyeceksin.

O zaman cehennem çok geniş. O zaman insan oraya gider.

Hepimiz, bu endişe içinde:

“—Aman yâ Rabbi, bizi cehennemine atma, cehennemine atmadan cennetine sok!” diye tir tir titremeliyiz ve şu cenneti elden kaçırmamak için çalışmalıyız.

Çalışana bu; çalışmazsa yok...

Dünya kadar haram yiyen var, dünya kadar rüşvet yiyen var, dünya kadar ticarete aldatan var. Ticarete aldatma moda olmuş. Namuslu insana yer bile yok gibi. Alıyor, vermiyor! Mal elinde, başkasının üstüne devretmiş. Senin paran, malın orada duruyor, alamıyorsun. Karşında gülüyor; “Veririm!” diyor. Üç sene sonra, beş sene sonra pazarlık yapıyor! Öyle yaparsa cehenneme gider.

Bursa’da geçen gün mazlum bir kardeşimiz anlattı. Hocamızın da akrabasıydı. Bir ticaret yapmış. Ortağı bunu bir aldatmış. Mazlum ya, biraz saf, temiz kalpli, kalbinde hiçbir şey yok. Bütün sermayeyi elinden almış, bunu dolandırmış. Cascavlak dışarıda bırakmış. Bir de başkalarına da söylerken bunu kötüleyerek söylemiş. “Bu kasadan para alıyor da...” filan gibi, iftirayla söylemiş.

Allah’ın mazlum bir kulcağızı. Hem paradan olmuş hem de iftiraya uğramış ama:

“–İftirayı sonradan fark ettim, bilmiyordum.” diyor.

Seneler geçti, öteki adam o kadar paranın üstüne yattı. Bu ortaklıktan hıyanetle çok para kazandı. “Acaba sonu ne olmuş?” dedim, merak ettim. Çünkü benim bildiğime göre böyle bir paranın sonu iyi gelmez. “Dur bakalım, sonu ne olmuş?” dedim.

“–Şimdi bu adam nerede?” dedim.

“–Falanca zamanda filanca köye gitmiş. Kendisini ipe takmış, asmış, intihar etmiş!”

Öyle haramla kazanıldıktan sonra, elbette öyle olur. Öyle olacağı muhakkak, perşembenin gelişi çarşambadan belli...

Onun için biz, Allah’tan korkup çalışırsak, iyi kul olmaya çabalarsak, bizim için iyi olur. Çalışmazsak, kötü insanlar çok, cehenneme girecek insanlar çok; işte onların arasından sirke sineği gibi adı sanı tanınmayan, anılmayan, cehennem odunlarından bir odun da biz oluruz. Allah etmesin, Allah korusun...

e. Rasulüllah’ı Sevmede Ölçü

Buhârî’de, Müslim’de, Neseî’de Ahmet ibn-i Hanbel’de, Ebû Hüreyre RA’dan rivayet edilmiş. Herkesin duyduğu, bildiği bir meşhur hadîs-i şerif karşımıza geldi.

Peygamber SAS Efendimiz, yine o güzel, ciddiye ifade eden, ehemmiyet ifade eden yeminiyle diyor ki:⁵

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ
أَخَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ، وَوَلَدِهِ

(حم.خ.م.ن. عن أبي هريرة)

RE. 457/9 (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lâ yü'minü ehadüküm hattâ ekûne ehabbe ileyhi min vâlidihî ve veledihî*)

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Canım kudreti elinde olan o zât-ı celîle, o Allah’a yemin olsun ki, (*lâ yü'minü ehadüküm*) sizden biriniz iman etmiş olmaz, mü'min olmaz; (*hattâ ekûne ehabbe ileyhi min vâlidihî ve veledihî*) ben ona babasından da, evladından da daha sevgili olmadıkça...”

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.14, *İman* 2/7, no:15; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.67, *İman* 1/16, no:44; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.114, no:5013; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.26, no:67; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III s.177, no:12837; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.397, no:2741; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.405, no:179; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.23, no:3258; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.129, no:1374; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.355, no:1175; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.534, no:11745; Begavî, *Şerhü's- Sünehi*, c.I, s.23; Enes RA'dan.

Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.14, *İman* 2/7, no:14; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.115, no:5015; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.534, no:11746; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.132, no:1383; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.29, no:70, 71; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.344, no:2955; *Câmiü'l- Ehâdis*, c.XVI, s.490, no:17360; c.XXII, s.395, no:25156.

“—Rasûlüllah’ı kendi babasından da, kendi öz evladından da daha çok sever duruma gelmeyince bir kimse müslüman olmaz, mü’min olmaz. Sizden biriniz; ben ona babasından ve evladından da daha sevgili olmadıkça inanmış olmaz, mü’min olmuş olmaz.” diyor.

İşte imanın terazisi burada...

Biz mü’miniz. El-hamdü lillâh mü’miniz, müslümanız.

“*Lâ ilâhe illa’llah, Muhammedün rasûlü’llah*” diyoruz. Ama hakiki mü’minliğin terazisi burada karşımıza çıkıyor. Rasûlüllah, babamızdan da, evlâdımızdan da daha sevgili olacak. Başka rivayetler de var. (*Ve’n-nâsi ecmaîn*) “Bütün diğer insanlardan da...” diye.

Ama lüzum yok. İnsanın en çok sevdiği babasıdır, anasıdır, en çok sevdiği evlâdıdır. Hatta galiba yaradılışı, hilkatı dolayısıyla insan evlâdını daha fazla sever.

Babasına da hürmet ediyor ama esasında anasının yavrusu, kendisinin ciğer paresi olduğundan ona daha çok yansıyor, ona biraz daha bakıyorlar. Çevreye bakıyorum umumiyetle öyle oluyor. Peygamber Efendimiz çok sevilen iki insanı zikrediyor. Biz Rasûlüllah’ı canımız gibi sevmek zorundayız, bu sevgiyi içimize

yerleştirmek zorundayız.

“—Nasıl olacak hocam?”

Bu, çarşıdan alınmaz, mendile konulmaz, ondan tatlı şey olmaz, peki nasıl olacak? Hakikaten çarşıdan alınmaz.

Peygamber Efendimiz'i sevmenin yolu nedir?

Mânevî yolu, ona salât ü selâm getirmektir. Çokça salât-u selâm getireceksiniz. Melekler sizin selâmınızı götürecekler;

“—Yâ Rasûlallah, filanca beldeden, İstanbul'dan, falanca oğlu falanca sana selâm gönderdi.” diyecekler, o da:

“—*Ve aleyküm selâm!*” diyecek, dua edecek.

Oradan dua ala ala temizlenmeye başlayacaksınız. Pislüklerin, edepsizliklerin, terbiyesizliklerin, yüzüzlüklerin neyse Peygamber Efendimiz'in mukâbelesi bereketiyle Allah onları affede affede, ozaman bir yola girersin.

Salât ü selâmı çok edeceksin. Sünnet-i seniyyesine sarılacaksın. Neden?

Çünkü Peygamber Efendimiz'in zamanında ashabından bazı kimseler dediler ki:

“—Biz sevabı çok kazanmak için çok çalışmak durumundayız.”

“—Ben hiç evlenmeyeceğim!” dedi bir tanesi, “Kim uğraşır kadın derdiyle, ev derdiyle, geçim derdiyle. Hiç evlenmeyeceğim, hep ibadet edeceğim.” dedi.

Kadınla uğraşmayı, ev geçindirmeyi bir külfet olarak görüyor.

Zaman harcama olarak görüyor; “Hep ibadet edeceğim.” diyor.

Bir tanesi de dedi ki:

“—Bundan sonra gündüzleri yemek yemem. Her gün oruçlu olacağım!”

Bir tanesi de dedi ki:

“—Bundan sonra geceleri bana uyku yasak, her gece ibadet edeceğim!”

Peygamber SAS Efendimiz bunları duydu, kızdı ve nasihat buyurdu:

“—Ben sizin Allah’tan en çok korkanınızım, ama evleniyorum. Eşlerim var, çocuklarım var. Allah’tan en çok korkanınızım ama bazı günler oruçluyum, bazı günler tutmuyorum. Allah’tan en çok korkanınızım ama geceleyin uyuyorum, teheccüd vaktinde kalkıp namaz kılıyorum; ölçülü yapıyorum. Benim sünnetime uymayan benden değildir.” dedi.

Sözü oraya getireceğim. Asıl sünnetine uymadın mı Rasûlüllah yine reddediyor; o zaman da olmuyor.

İşte biz onun için burada hadis okuyoruz. Onun için hocalarımız bize burada o töreyi yerleştirmişler ki, bu hadis kitabı okunacak. Bu kitap bir cilt; seçme hadisler var.

Hocalarımız; “İnsan bunu başından sonuna bir okuyup hatmederse bayağı bir hatırlı alim olur.” diye söylemiş. Hadisleri öğrensinler de sünnetine uymayı anlasınlar ve tatbik etsinler de Peygamber Efendimiz reddetmesin, iş sağlama bağlansın. Yolu bu...

Büyüklerimiz bizden çok fazla şeyler biliyorlardı ve bize tavsiyelerinin sebepleri var. Şimdi biz Peygamber Efendimiz’in sünnetine sarıldıkça

Rasûlüllah'a layık olacağız. Salât ü selâm ettikçe, salât ü selâmlarımıza cevap geldikçe, bu iş düzelebilir. Kalbin katıyken yavaş yavaş yumuşar, duygusuzken duygulanmaya başlarsın, sezmezken sezmeye başlarsın. İnşallah yoluna girer.

Araplar'ın bir sözü vardır, diyor ki;

“—Kim bir kapıya dayanır da tak tak tak kapıyı çalarsa ve ısrar ederse; bir daha çal, bir daha çal, bir daha çal... Yalvar yakar, o kapı açılır, insan girer.”

Israr etmek lâzım!

Bizim suçumuz günahımız çoktur. Biz bir deterjanla bir defada yıkanmakla temizlenmeyiz. Bizi kırk defa şartlamak bile belki az gelir. Onun için yavaş yavaş olacak.

“—Hocam, ben senin tavsiyeni yaptım da ertesi gün bir şey olmadı!”

Olmaz ki zaman geçmesi lâzım! Allah hepimizin gönlüne Rasûlüllah Efendimiz'in muhabbetini, sevgisini yerleştirsın... Onun şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

f. Zina Edenin Cezası

Bu hadîs-i şerif günah işlemiş bir çift hakkında...

Bir adamın bekâr çocuğu, bir arkadaşının evli hanımıyla günah işlemiş. Gelmişler demişler ki:

“—Ya Rasûlallah, bu hususta İslâm'ın hükmü nedir?”

Babası gelmiş. Şu rivayet var, bu rivayet var...

“—Allah için hakkımızda, Allah’ın rızasına uygun olan şeyi söyle, doğruyu hükmet!”

Demek istiyor ki:

“—Çekinme söyle de, neyse onu yapalım! Ne yapmak gerekiyorsa onu yapalım! Hata olmuş bir kere; işte bak, ben bir tane cariyeye ortaya koydum. Bu işin temizlenmesi mümkünse yüz tane de koyun getirdim, koydum. Temizlenmesi mümkünse öyle temizlensin.” diye bir de Rasûlüllah’a and vermişler.

“—Allah’ın hükmü ne olur? Allah aşkına dosdoğru söyle!” gibilerden.

Peygamber SAS Efendimiz de diyor ki:⁶

⁶ Buhari, *Sahih*, c.IX, s.244, no:2523; Müslim, *Sahih*, c.IX, s.71, no:3210; Tirmizi, *Sünen*, c.V, s.337, no:1353; Ebu Davud, *Sünen*, c.XII, s.20, no:3855; Nesei, *Sünen*, c.XVI, s.260, no:5315; İbn-i Mace, *Sünen*, c.VII, s.445; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.115, no:17079; Darimi, *Sünen*, c.II, s.232, no:2317; İbn-i Hibban, *Sahih*, c.X, s.283, no:4437; Beyhaki, *Sünenü’l-Kübra*, c.VIII, s.212, no:16694; Şeybani, *el-Âhad ve’l-Mesâni*, c.II, s.312, no:1113; Nesei, *Sünenü’l-Kübra*, c.III, s.478, no:5973; Taberani, *Mu’cemü’l-Kebir*, c.V, s.233, no:5188; Ebu Avane, *Müsned*, c.IV, s.138, no:6300; Bezzar, *Müsned*, c.II, s.60, no:3770; Hamidi, *Müsned*, c.II, s.354, no:811; Taberani, *Müsnedü’ş-Şamiyyin*, c.IV, s.211, no:3121; Tayalisi, *Müsned*, c.I, s.189, no:1333; Malik, *Müsnedü’l-Muvatta’*, c.I, s.47; Tahavi, *Müşkilü’l-Asar*, c.I, s.90, no:78; İbn-i Ebi Şeybe, *Musannef*, c.X, s.80, no:29380; Abdürrezzak, *Musannef*, c.VII, s.311, no:13310; İbn-i Asakir, *Mu’cem*, c.II, s.174, no:1437; Malik, *Muvatta’*, c.V, s.1200, no:3040; İbn-i Esir, *Üsdü’l-Gabe*, c.I, s.397; İbn-i Asakir, *Tarih-i Dimaşk*, c.XLIII, s.226; Ebû Hüreyre RA ve Zeyd ibn-i Halid el-Cüheni RA’dan.

Kenzü’l-Ummal, c.V, s.334, no:13102; *Camiü’l-Ehadis*, c.XXII, s.400, no:25169.

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَقَضِيَ نَّ بَيْنَكُمَا بِكِتَابِ اللَّهِ
 الْوَلِيدَةُ وَالْغَنَمُ رَدَّ عَلَيْكَ، وَعَلَى ابْنِكَ جَلْدُ
 مَائَةٍ وَتَغْرِيْبُ عَامٍ، وَعَلَى امْرَأَةٍ هَذَا الرَّجْمُ
 وَاعْدُ يَا أَنِّي سُّ عَلَى امْرَأَةٍ هَذَا فَإِنِ اعْتَرَفَتْ
 فَارْجُمَهَا

(ط. حم. خ. م. ن. ت. ه. عن أبي هريرة وزيد بن خالد الجهني)

RE. 457/10 (*Ve'llezî nefsî bi-yedihî leakdiyenne beynekümâ bi- kitâbi'llâhi el-velîdetü ve'l-ganemü reddün aleyke, ve ale'bnike celdü mietin ve tağrîbü âmin, ve ale'mreeti hâzâ er-recmü va'ğdu yâ üneysü ale'mreeti hâzâ e feini'terafet fe'rcümhâ.*)

(*Ve'llezî nefsî bi-yedihî.*) “Nefsim canım elinde olan Allah’a and olsun ki yemin olsun ki, (*leakdiyenne beynekümâ kitâbu’llâh*) iki hasım olan sizlerin arasında Allah’ın kitabına uygun olarak elbette öyle hükmedeceğim. “

Zaten Rasûlüllah başka türlü mü hükmeder?
 “Vallahi öyle hükmedeceğim!” dedi.

(*El-velidetü mietin reddün aleyke*) “Ey baba! Senin yüreğin yandı ama bu işin çaresi bu değil, ortaya koyduğun cariye ve koyunları al, onlar senin, bu işin temizlenmesi öyle değil!”

(*Ve ale'bnike celdü mietin*) “Bu senin edepsiz oğluna, bekâr oğluna, bu edepsizliği yapan oğluna, sopayı kaldırıp pat pat vurmak suretiyle

yüz sopa meydan dayacağı... (Ve tağrîbü âmin) Ve bir sene gurbete def edip sürmek, cemiyetten öteye atmak vardır.”

(Ve ale'mreetihî hâzâ ale'mreeti hâzâ) “Şu adamın da karısına evli iken bu haltı yediği için, bu kabahati işlediği için, (er-recmü) taşlanarak öldürülmek var.”

(Va'ğdü yâ üneys) “Ey Üneys! Ey Enescik, git! (Ale'mreeti hâzâ) Bu adamın karısına sor. (Feini'terefet) Eğer bu kabahati, zinayı yaptığını ikrar ve itiraf ederse, (fe'rcümhâ) onu recmedin, cezasını tamamlayın!”

Zina eden evli insanın cezası recm'dir. İslâm hukukunda recm edilmek, taşa gömülüp taşla öldürülmektir. Çünkü zina, nesilleri mahveden bir kötü afettir. Babalar belli olmaz, evlatlar ortada kalır, babası kim belli olmaz, nesil bozular. O evlattan da hayır gelmez. Mânevî bakımdan da hayır gelmez, maddî bakımdan da hayır gelmez.

İslâm'ın ana hedeflerinden, üzerine titrediği hususlardan bir tanesi nesebin korunmasıdır, namusun korunmasıdır. Nesebin korunmasına çok dikkat eder İslâm; o çok önemli hususlardan biridir.

Onun için zinaya çok şiddetli yasaklar koymuştur ve onu önleyecek çok mühim tedbirler almıştır. “Bu iş karman çorman olmaz.” diye kadını erkekten ayırmıştır, kadına örtüyü emretmiştir. Kadına ve erkeğe; “Gözünüze sahip olun!” demiştir.

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا

فُرُوجَهُمْ

(النور: ٣٠)

(Kul li'l-mü'minine yeğuddù min ebsàrihim ve yahfezù fûrûcehüm) [Mü'min erkeklere söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar.] (Nur, 24/30) diye onlara emretmiştir.

Bu kötü afetin olmaması için yayılmaması için ne yapmak gerekiyorsa, nasıl tedbir alıp fare deliklerini nasıl nerelerden tıkamak, örmek gerekiyorsa; onun gibi kaçamak noktalarını kapatmıştır ve müslüman cemiyetlerinde mutlu, namuslu, haysiyetli, iffetli insanlar olmuştur.

Ama bu Batı adeti bize geldikten sonra, o Batı'da kadının haysiyeti olmadığı için, kadına ayrı bir hürmet gösterilmediği için, kadın horlanıp itildiği için; evet, onlar biraz çarpışıp çırpınıp bazı haklar elde etmişlerdir ama hâlâ erkek ona değer vermemiştir, hâlâ onun gözünde bir zevk metaıdır, eğlence metaıdır. Menfaatperest bir zihniyet ile başında da bir sahibi olmadığı için kadın, erkeklerin sokakta maskarası olmuştur.

İslâm'da kadının sahibi vardır, efendiye salâhiyet verilmiştir; o korur. Batı'da kimse kimseye karışamaz; ne halt karıştırırsa karıştırсын karışamaz. Onun için şerrin önlenmesinin imkânı yoktur.

Kadın bildiğini işler. Bildiği yere gider, bildiği kimseyle oturur kalkar, gezer tozar. Kocasını öbür tarafta yutkunur kalır, bir şey diyemez. Dese

polis onun karşısına çıkar. Bu prensip saçma ama bizim Avrupa'ya gidenlerin keyiflerine hoş gelmiştir, uygun gelmiştir. Oradan o huyları öğrenmişlerdir, sonra buraya taşımışlardır. Bu bizim güzel İslâm beldesine namus mefhumunu ayaklar altına alacak kötü adetler, ananeler gelmiştir.

Bugün de gazeteler, mecmualar piyasanın en düşkün kadınlarını; kucaktan kucağa gezen, zavallı, bîçare, merdut ve rezil şeyleri reklam ede ede, okuya okuya, okuyucuya göstere göstere bizim Anadolumuzun saflarını evinden kaçıp artist olmaya teşvik eder duruma gelmiştir.

Geçen gün gazetelerde vardı. Süslenmek için bilmem kaç milyar para harcıyormuşuz. Nereye gidiyor bu paralar biliyor musunuz? Ruja, dudak kırmızı olacak; yanağının pudrasına, allığına, kremine; yaz kremi, kış kremi, gündüz kremi, gece kremi bilmem ne, bilmem ne, adını bilmediğimiz bin bir çeşit müstahzarat hepsi de koca koca, pahalı pahalı şeyler. Parmak kadar bir şişenin içinde şu kadar pahalı, salatalık suyundan yapılmış bilmem ne, eşek sütünden yapılmış bilmem ne?

Bunlar, bu güzellik malzemeleri, yahudinin kesesine para gitmesi için birer yalan dolandır. Avrupa'ya losyon ve saireye milyarlar gidiyor. Başvekilimiz de Hindistan'a gider, bilmem nereye gider. Para bulacak... Kesenin dibi delik olduktan sonra cepte para birikir mi? Harcamasını bilmedikten sonra para birikir mi?

Dışarıdan muz alıyoruz; bizim memleketimizde de muz var. Elmalar çürüyor. Kendi fabrikalarımızda yapabileceğimiz şeyleri gücümüz yettiği halde dışarıdan alıyoruz. İşin o da iktisadî ayrı bir feci tarafı. Kötü huylar memleketimize girmiştir. Kadın ve aile konusunda kırmızı ışıklar yanmaya, alarm zilleri çalmaya başlamıştır.

Atom bombası patladığı zaman nasıl alarm ışıkları yanıyor, ziller çalıyor, sirenler ötmeye başlıyorsa öyle sirenler çalmaya başlamıştır, anlayana... Koruyabilirsen sen karını, kızını, evladını, komşunu, akrabanı, kız kardeşini koru!

Koruyamazsan, bir nesil sonra karşına nasıl bir insan çıkar belli olmaz. Bir yirmi yıl sonra, on beş yıl sonra... Biz çok yaşlı insanlar değiliz; biz bile şimdi on beş, yirmi yıl öncesine bakıyoruz, şimdiye bakıyoruz. Çok dejenerasyon var, çok büyük rezalet gelişmesi var. Müthiş bir gelişme var, tepetaklak doludizgin uçuruma gidiyor.

Aile uçuruma gidiyor, kadın haysiyetini kaybediyor. Kadının işi gücü en güzel yerini, en güzel şekilde göstermek. Temel zihniyet bu! Eskinin temel zihniyeti hiç görmemek iken bu sefer “En güzel yerini, en tahrik edici şekilde nasıl gösterebilirim?” diye bütün akıl

mantık, para pul, sermaye buna çalışıyor.

“—Nasıl olur da daha göze batar tarzda olur?”

En cırlak rengi mi kullanacak? Bilmem her tarafı kapalı olup da yan tarafından aşağı kadar açık mı olacak? Bilmem şurası kapalı olacak da göbek

tarafı mı açık olacak? Bütün uğraşlar illa karşı taraftakinin yüreğini ağzına getirmenin usûlü, üslubu neyse onu bulmak içindir.

Gitmiştir, İslâmî âdâb ayaklar altındadır. Haysiyet, ar, namus gülüyor şimdi onlar. “Allah’ın verdiği kuldan ne saklayacağım?” diyor gazetede okudum da. “Allah’ın verdiği kuldan ne sakınacağım?” diyor. Kafaya bak!

O zaman ne aile kalıyor, ne ana baba sevgisi kalıyor, ne evlâdın terbiyesi kalıyor. O çocuk nasıl yetişiyor?

“—Benim anam babam kötü!” diyor.

Geçenlerde bir tanesini polis epeyce kovaladı, yakaladı. Bugünkü gazetelerde haberi vardı. Elli altı tane suç işlemiş, hepsinin istenen cezası yedi yüz yıl tutuyor. Hepsinden mahkemede kalsa yedi yüz yıl yatması lazım!

Neden? Anası kötü kadın, babası bilmem ne, kız kardeşi bilmem ne? Öyle aileden böyle olur işte!

Biz bunu söylüyoruz, siz dinliyorsunuz. Bir biz söylüyoruz o kadar. Ama cemiyet doludizgin o tarafa gidiyor.

“—Evlâdım plaja gitme!”

Sen külâhıma anlat; doludizgin gidiyor.

“—Evlâdım şu kötü yere gitme!”

Doludizgin gidiyor, evden kaçıp gidiyor. O bakımdan büyük bir felakettir. Sonra insanlar çok diz döver ama bilmiyorum çaresi bulunur mu?

Allah'ın emirlerini öğretmemiz lazım. Kadınlara, kızlara, Allah'ın emirlerini öğreteceğiz.

Nasıl öğretebiliriz? Türkiye'de kadın eğitimi nasıl?

Bakıyorum, hiç tatminkâr görmüyorum. Kadınların İslâmî bakımdan eğitimini hiç tatminkâr görmüyorum. Hiç müessese yok değil ama çok cüz'î ve çok yetersiz. Miktar olarak da çok az.

Ankara'da birisi vaazdan sonra bana geldi.

“—Hocam, benim bir yeğenim var. On altı yaşında, hafızlığı bitirdi. ‘Hem hafızlığı sönmesin hem de bilgisi ilerlesin.’ diye benim bunu nereye vermem lâzım, bana yol gösterir misiniz?” dedi.

Nereye verebilirim. Hafızlığı yapmış bir kız, zihni yerinde, dinî tahsil yapmak istiyor. Hadi buyurun! Yok! Müesseselerimiz yok kardeşlerim. Biz yedi asır burada, bu Anadolu'da müslüman olarak yaşamışız ama şu anda müesseselerimiz yok, neden bilmem?

Eğer bizim müesseselerimiz olsaydı Balkanlar elimizden çıkmazdı. Balkanlarda Bulgar kalmazdı, hıristiyan kalmazdı, Yunan kalmazdı. Biz çalışmamışız, hâlâ da çalışmıyoruz. Dünyaya dünya kadar çalışıyoruz. Hiç ölmeyecekmişiz gibi harıl harıl dünyaya çalışıyoruz. Halbuki ecel her gün içimizden bir iki kişiyi yakalayıp götürüyor. Sanki bize sıra hiç gelmeyecekmiş gibi. İşimiz gücümüz sabahın erken saatinden akşamın geç vaktine kadar ticaret, gezme tozma... Çalışmıyoruz, müesseseleri kurmuyoruz; ondan sonra da felâketler başımıza yığılıyor.

Benim âcizane görüşüme göre cemiyetin direği kadındır.

“—Neden kadındır, erkekler daha kuvvetli değil mi? İşte onlar asker oluyorlar, idareci oluyorlar, vali oluyorlar...”

Hayır, onları kadın yetiştirir, anneler yetiştirir. O, evde sessiz kahramandır. Bir valiyi çok methediyorlar; ben içimden kıs kıs gülüyorum. Çok iyi işler yapmış, herkes memnun, göklere çıkarıyorlar. Adını söylemeyeceğim; adı mâlum hangi vilayet olduğu mâlum... Ben gülüyorum, işin iç yüzünü biliyorum; annesi bizim ihvânımızdan, müslüman kadın, bilseler belki çelmelerlerdi.

Onun için iyi yetiştirmemiz lazım, onun için iyi kızlar, iyi anneler, iyi bacılar yetiştirmemiz lazım!

“—Nerede yetişecek hocam?”

Şöyle bir güzel humuslu topraklı, kestane yapraklı ormandan getirirsin, bir yere serersin, güneşli yere dikersin, yetişir.

“—Bu çiçek değil ki!”

Okuya okuya yetişecek. Bu böyle toprakta filan olmaz. Hoca lazım, müessese lazım, kitap lazım, çalışmak lazım, tesis lazım! Büyük tesisler, büyük müesseseler lazım.

Hepimiz cami yapmayı biliyoruz, başka bir şey bilmiyoruz. Müslümanlar iki adımda bir cami yapmış. Hepsi de kubbeli olacak, kubbeli olmazsa olmaz! Bir minareli olursa, sanki bir tarafı eksik kalır; iki minareli olacak... Sanki müezzin minareye çıkıyor. Zihniyetimiz yanlış!

O camilerin içinde namaz kılacak cemaati yetiştirmek için başka kaynakları harekete geçirmek lazım. O kaynakların başında anne geliyor!

Şu bizim arkamızda çocukların kaldığı yurt vardı. Avlunun arkasında güzel güzel odalar, güzel güzel salonlar... Orada kütüphane vardı, çocuklar okuyorlardı ve saire.

Ama kaç kişi okuyordu? On beş kişi, yirmi kişi, otuz kişi.

Kardeşlerimiz kıymetli kimseler olabilir ama yirmi kişinin menfaati mi önemli, daha büyük menfaat mi önemli?

Oraların hepsinin duvarlarını yıktık, koca koca salonlar yaptık. Her birisi şu cami kadar insan alıyor; kadınlar oradan bu vaazı dinliyorlar, bu hadisleri dinliyorlar. Daha başka çalışma yaparlarsa yapsınlar.

Paramız olsa başka müesseseler kurarız, daha başka tesisler kurarız. Hoca var, para yok; yapılmıyor. Çok şeyler yapmak lazım. Hepsi de dönüp dolaşıp neticede paraya geldiği zaman olmuyor.

Arkadaşlarla oturduk, düşündük, taşındık; “Eğitim için önemli yayınlar yapalım.” dedik. Üç hafta, dört hafta, bir ay, bir buçuk ay, en kaliteli arkadaşlarla oturduk, toplantılar yaptık, tespitler yaptık. İş sonunda geldi paraya dayandı.

Ne kadar para istiyor?

Bu iş en aşağı dört yüz milyon lira!

“—Kalsın.” dedik, yok ki nasıl yapalım, kaldı.

Onun için müslümanların boynunda çok büyük veballer vardır. Müslümanlar işi cami yapmakla, minare dikmekle bitecek sanıyorlar. Bitmez! İnsan yetiştirmekle biter. Bir anne yetiştirirsin; müslüman kocasını da çeker çevirir, çocuklarını da müslüman yetiştirir, torunlarını da yetiştirir.

Ekseriyetle Kur’an dersini de torunlar ninelerden öğrenmiştir. Çünkü annenin işi vardır. Bulaşık yıkar, yemek yapar derken nineler ilgilenir.

Onun için Allah hepimize gayret versin, kuvvet versin, hayırlı çalışmalar yapalım!

g. Cennetlik Adama Yüz Erkek Gücü Verilir

Ahmed ibn-i Hanbel’de, İbn-i Hibban’da, Taberânî’de olan bir hadis. Cenneti anlatan bir hadîs-i şerif geldi. Peygamber Efendimiz yine aynı şekilde yemin ederek buyurmuş ki:⁷

⁷ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.367, no:19288; İbn-i Hibban, *Sahih*, c.XVI, s.444, no:7424; Taberani, *Mu’cemü’l-Kebir*, c.V, s.178, no:5006; Hennad, *Zühd*, c.I, s.73, no:63; Heysemi, *Mecmaü’z-Zevaid*, c.X, s.769, no:18744; Deylemi, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.IV, s.374, no:7086; Nesei, *Sünenü’l-Kübra*, c.VI, s.454, no:11478; Darimi, *Sünen*, c.II, s.431, no:2825; Beyhaki, *el-Ba’s ve’n-Nüşur*, c.I, s.327, no:306; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.113, no:263; Bezzar, *Müsned*, c.II, s.131, no:4301; Zeyd ibn-i Erkam RA’dan.

Kenzü’l-Ummal, c.XIV, s.484, no:39359; *Camiü’l-Ehadis*, c.XXII, s.387, no:25136.

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، إِنَّ أَل رَجُلَمِ نْ أَهْلِ الْجَنَّةِ،
 لِيُعْطَى قُوَّةَ مِائَةِ رَجُلٍ، فِي الْمَطْعَمِ، وَالْمَشْرَبِ،
 وَالشَّهْوَةِ وَالْجِمَاعِ. قِيْلَ: فَإِنَّ الَّذِي يَأْكُلُ وَ
 يَشْرَبُ تَكُونُ لَهُ الْحَاجَةُ؟ قَالَ: حَاجَتُ أَحَدِهِمْ،
 عَرَقُ يَفِيضُ مِنْ جُلُودِهِمْ، مِثْلُ رِيحِ الْمِسْكِ،
 فَإِذَا الْبَطْنُ قَدْ ضَمُرَ

(حم. وهناد، و عبد بن حميد، والدارمي، ع. حب. طب. ض. عن زيد بن أرقم)

RE. 457/11 (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, inne'r-racüle min ehli'l-cenneti leyu'tâ kuvvete mieti racülin fi'l-mat'ami, ve'l-meşrebi, ve's-şehveti, ve'l-cimâi. Kîle: Feinne'llezî ye'külü ve yeşrebü tekûnü lehü'l-hâcetü. Kàle hâcetü ehadihim arakun yefîdu min culûdihim mislü rihi'l-miski. Feizeni'l-batnü kad damüre.*)

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Nefsim elinde olan zâta and olsun ki, Allah’a yemin ederim ki, (*inne'r-racüle min ehli'l-cenneti*) cennet ehlerinden bir kişiye, (*leyu'tâ kuvvete mieti racülin fi'l-mat'ami ve'l-meşrebi ve's-şehveti ve'l-cimâ*) yemekte, içmekte, arzularında ve birleşmede yüz adamın kuvveti verilecek.”

(*Kîle: Feinne'llezî ye'külü ve yeşrebü tekûnü lehü'l-hâcetü*) “Yâ Rasûllallah, yiyen içen bir insanın bir de ihtiyacı olur, yüznumara aramaya başlar.” dediler, sordular.

Efendimiz'e her şeyi soruyorlar. (*Kàle*) Dedi ki: (*Hâcetü ehadihim*) "Cennet ehlinde birisinin ihtiyaç gidermesi, (*arakunyefîdumincülûdihim*) derilerinden çıkan ter şeklinde olacak, terleme tarzında olacak, terleyecek. (*Mislü rîhi'l-misk*) Etrafa misk kokusu gibi koku saçılacak, misk gibi kokacak. (*Feizenü'l-batnü kad damüre*) Bir de bakacaksın ki karnının şişkinliği geçmiş."

"—Cennete yüznumara yok, pislik, mülevvesat yok." diye bildiriyor.

Bir de bu baş tarafından anlaşılıyor ki, cennette lezzetlerin çok duyulması için, kulunu mükâfâtlandırmak için Allah-u Teâlâ Hazretleri kat kat kuvvetlendiriyor.

Biz şimdi bir güzel sofranın başına geçsek:

"—Aman çok güzel kızarmış bir et, aman gayet halis tereyağından yapılmış bilmem ne... Aman ne kadar nefis bir tatlı, aman ne güzel bir meşrubat, aman salata şöyle..." filan deriz. Doyarız, hâlimize şükrederiz.

Yemekte yüz adam kuvveti veriliyor. Neden?

"—Kulum dünyada benim istediğim gibi yaşadı. Sefası da fazla fazla olsun!" diye.

"—Yüz adam gibi... Yemesi içmesi, şehveti, birleşme arzusu hepsi o kadar kuvvette olacak. Her türlü lezzet, nimet kat kat fazla olacak." diye Efendimiz bildirmiş.

O bildirince biz de naklediyoruz. Elbet bildirdiğinin bir hikmeti vardır, sebebi vardır. Ben şöyle seziyorum ki:

“—Ey müslümanlar, evet, insanın şehvetten gözü döner. Evet, şöyle olur, böyle olur ama Allah, ‘Bu dünyada harama kuşak çözmeyin!’ demiştir, ‘Yolumca yürüyün!’ demiştir. Sabrederseniz orada mükâfat çok!” demek.

Birisine rüyada cennetteki hurilerden bir tanesinin parmağı gösterilmiş. Kendisine bahşedilecek olan hurilerden bir tanesinin cemalini görünce, şehid oluncaya kadar dünya gözüne görünmemiş. Şehid oluncaya kadar çarpışmış ve şehid olmuş.

Geçenlerde bir hadîs-i şerif geçti. Zaman olsa cenneti uzun boylu anlatsak. O hadisler geldiği zaman, Peygamber Efendimiz anlatmaya başlayınca, insan mest oluyor. Bu okuduğumuz kitabın başında bir sayfa süren bir hadîs-i şerif var. Bursa’da okuduk, Ankara’da okuduk. Maşaallah insana bir başka şevk geliyor.

Evet, bu dünyada müslüman sıkıntı çeker; düşmanla çarpışıyor, şehid oluyor. Al kanlara bulanıyor, tozda toprakta kalıyor. İşte bu dünyanın zahmetlerinin karşılığı ahirette çok büyük mükâfât... O mükâfât; bu dünyada bu fedakârlığı yapabilen sâdık kimselere verilecek. Ne şiş yansın ne kebab yansın, iş tıklarında yürüsün. Hem şuradan tırtıklayayım, hem buradan tırtıklayayım; öyle yağma yok, aldatmaca yok!

Onun için fedakârlık yaparsan karşılığında sevap bulursun. Hem burada öyle olsun, iyi olsun hem orada iyi olsun. Olur, o da olur ama yine de imtihansız olmaz.

h. Dünya Mü'minin Zindanıdır

Allah biz zayıf kullarına dünyada da ahirette de hayırlar, iyilikler nasib etsin... Ama müslümana belâ yağar, müslümana sıkıntı gelir, müslümanın çoluğu çocuğu hastalanır, malına bir zarar gelir, kendi bedenine rahatsızlık gelir. Başının derde girmesi eksik olmaz, etrafında onu taciz edecek insanlar eksik olmaz.

Peygamber Efendimiz:

“—Mü'min dağın başına gitse, bir keler deliğine girse bile orada onu taciz edecek birisi olur.” diyor.

Burası sıkıntı dünyasıdır. Onun için Peygamber Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

⁸ Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.205, no:5256; Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.306, no:2246; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.137, no:4103; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.323, no:8272; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VII, s.237; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.463, no:687; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.148, no:9797; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.351, no:6465; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.425, no:8298; Beyhakî, *Âdâb*, c.III, s.6, no:727; Ebû Hüreyre RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.699, no:6545; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VI, s.236, no:6087; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.27, no:5645; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.385, no:2498; Selman RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IX, s.65, no:9136; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.262, no:6108; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.118; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.V, s.80, no:1304; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IX, s.150, no:9385; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.355, no:35867; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.185, no:6081; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.9, no:12431.

الدُّنْيَا سِجْنُ الْمُؤْمِنِ، وَجَنَّةُ الْكَافِرِ

(حم. م. ت. ه. ح. ب. عن أبي هريرة؛ طب. ك. هب عن سلمان؛ البزار عن ابن عمر)

RE. 207/18 (*Ed-dünyâ sicnü'l-mü'mini ve cennetü'l-kâfir.*)

“Dünya mü'minin zindanıdır, kâfirin cennetidir.”
İnanan insan burada dışını sıkacak.

“—Sen Allah'a inanıyor musun?”

Amennâ ve saddaknâ. İmandık, varlığını birliğini tasdik eyledik, ikrar eyledik, şekkimiz gümânımız yok...

“—Kur'an'a inanıyor musun?” Elbette inanıyorum Allah'ın kitabı.

“—Muhammed-i Mustafa'nın onun peygamberi olduğuna inanıyor musun?”

Evet, inanıyorum, hak peygamberdir. Daha önceki kitaplarda da müjdesi verilmiştir, kendisi de mucizeler göstermiştir. Yaşayanların da şehadetleriyle, yanında onu görenlerin de hallerinden biliyoruz ki dünyaya meyletmemiş. Her türlü teklife hayır deyip peygamberlik vazifesini yapmış. Bir eşsiz, emsalsiz, numune, büyük zât-ı celîldir. O da o Allah'ın peygamberidir, inanıyoruz.

Tamam. İşte burada vazifelerin var.

Biz Allah'ın vazifeli bir ümmetiyiz. Bu dünyada bizim vazifemiz; emr-i mâruf yapmak, nehy-i münker yapmak, hayrı tutup kaldırmak, şerri engellemek, cihad etmek, insanların hizmetine koşmak, hayırlar üretmektir. Bunlar hep meşakkatli olur.

Hizmet demek meşakkat demektir, sıkıntı demektir. Bu sıkıntıları çekersen sevabı alırsın.

“—Yok, hocam, ben göbeğimi büyüteceğim. Çapını yüz yirmi santim yapacağım, biraz yatmam lazım!”

Sen bilirsin. Hizmet ettiğin müddetçe zahmet çektiğin nisbette sevabın çok olur.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:⁹

أَشَدُّ الْبَلِّ يَا عَلِيُّ النَّبِيَاءِ

⁹ Muhtelif lafızlarla: İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.30, no:4013; Buhârî, *Edebü'l- Müfred*, c.I, s.179, no:510; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.99, no:119; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.312, no:1045; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.V, s.460, no:2476; Beyhakî, *Şuabü'l- İman*, c.VII, s.142, no:9774; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.372, no:6325; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.417, no:2322; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.172, no:1481; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.160, no:2900; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.386, no:5463; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.412, no:2783; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.143, no:830; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.352, no:7481; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.26; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.205, no:1159; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.29, no:215; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.78, no:146; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.V, s.189, no:1832; Sa'd ibn-i Ebî Vakkas RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.369, no:27124; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.448, no:8231; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXIV, s.244, no:626; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.142, no:9776; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.352, no:7482; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.V, s.259, no:2413; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.212, no:808; Ebû Ubeyde ibn-i Huzeyfe, halası Fatıma bint-i Yemân RA'dan. *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.12, no:3740; *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.326, no:6778- 6784; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.130, no:371; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.420, no:3468-3473.

(Eşeddü'l-belâyâ ale'l-enbiyâ) “En şiddetli belâlar, musibetler, imtihanlar peygamberlere gelir.

“—Allah’ın en sevgili kulu ya, saraylarda yaşasaydı!”

Hayır, en büyük belâlar peygamberlere gelir. Ondan sonra evliyâullahın büyüklerine gelir, ondan sonra salihlere gelir, ondan sonra mü’minlere gelir. Bakarsın kâfirler nimet içinde yüzüyor. Dünya nimeti, boş nimetler, fâni nimetler içinde yüzüyor, hiç aldanmayacaksınız; o işin aldatmacası.

İmtihan dünyası olduğu için Allah-u Teâlâ Hazretleri kâfire köşk verir, hatta köşklarinin çatılarını, saçaklarını altından yapar. Yapabilir. Dünya onlara biraz süslenmiş, ziynetlenmiştir. Eğer sen de onlara heves edip de Allah’ı unutursan, günahlara dalarsan, sen de öyle elde edersin ama, sen de onlar gibi cehenneme gidersin.

Kendine hâkim olursan, hizmete koşarsan, zahmetlere girersen büyük sevap kazanırsın. İşte işin incelik tarafı burada... Müslümanlık biraz zorcadır!

Büyük evliyâullahtan Şemseddin-i Sivâsî Hazretleri, bir ilahisinin sonunda diyor ki;

*Bir acep sevdaya düşmüş, Şemsî-yi nâdânı gör;
Hakk’a makbul olmak ister, halka menfur
olmadan.*

Kendisine söylüyor.

“—Bak şu Şemsî'nin hâline ki, bir acayip düşünceye dalmış, olmayacak bir işin peşinde koşuyor. Allah-u Teâlâ Hazretlerinin sevgili kulu olmak istiyor, halka menfur olmadan... Halkın nefretini celb etmeden, Cenâb-ı Hakk'ın sevgili kulu olacağını sanıyor, ne mümkün!” demek istiyor.

Her yerden belâ yağar, her yerden taş yağar, her yerden çelme gelir. Akrabadan, yakınlardan, uzaklardan...

i. Mü'minin Beş Düşmanı

Peygamber SAS Efendimiz'in hadis-i şerifinde belirtildiği üzere, bizim beş tane büyük düşmanımız vardır:¹⁰

الْمُؤْمِنُ بَيْنَ خَمْسٍ شَدَائِدَ: مُؤْمِنٌ يَحْسُدُهُ، وَ
مُنَافِقٌ يَبْغُضُهُ، وَكَافِرٌ يُقَاتِلُهُ، وَنَفْسٌ تَنَازَرُ
عَهُ، وَشَيطَانٌ يُضِلُّهُ

(ابن لال عن أبان عن أنس)

RE. 231/11 (*El-mü'minü beyne hamse şedâid*)
Mü'min beş türlü şiddet arasındadır:

1. (*Mü'minün yahsüdühû*) “Mü'minlerden bazı düşmanları vardır, hased eder.” Uğraşır, rekabet eder. Komşuluktan, ticaretten biliyoruz, hasedçi

¹⁰ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.176, no:6548; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.284, no:809; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXII, s.96, no:24411.

müslümanlar, ayağını kaydırmak isteyenler var. Siyasette görüyoruz, ticaretle görüyoruz.

2. (*Ve münâfikun yebğuduhû*) Münafıklar vardır. Onlar içten pazarlıklı kimselerdir, bize kızarlar. Yüzümüze gülerler ama, fırsatını yakaladı mı da arkadan hançeri saplarlar.

3. (*Ve kâfirun yukâtiluhû*) “Bir düşmanı kâfirdir ki uğraşılıyor.” Ordusunu getiriyor, donanmasını diyor, İzmir’den asker çıkarıyor, bilmem nereden istilaya kalkışıyor. Şöyle oluyor, böyle oluyor. Dindaşlarımızı kesiyor, camileri yıkıyor minareleri deviriyor; kâfir!

4. (*Ve nefsin yünâziuhû*) “İnsanın nefsi vardır kendi içinde, hak yola gitmek istedikçe, insanla çekişir, durur.”

“—Namaza kalkacağım!” dersin, “Kalkma uyu!” der. Hayrı yapmak istersin, “Verme, para cebinde dursun!” der. Şu tarafa sapma dersin, “Onu çok istiyor canım, illâ yapacağım!” der. Çekişir durur nefis...

O kötülöklere, nefsanî, şehvânî şeylere çekmek ister; hâkim olacaksın.

5. (*Ve şeytânün yüdilluhû*) “Bir de şeytan diye bir düşmanı vardır. Şeytan da onu dalâlete düşürmek için, saptırmak için etrafında aç kurt gibi dolandır durur.”

İşte bu kadar düşmanın arasında insan; meşakkatleri omuzlayacak, zahmetlere katlanacak, er gibi yaşayacak, merdâne yaşayacak, merdâne

ölecek. Ya al kanlara bulanır, şehid olur veyahut çok ter döker, veyahut sıkıntılara uğrar, veyahut parası az olur. Çünkü tutmaz. Parayı fukara verir, hayra verir, cihada verir. Allah has müslümanın haslığını anlamak için bu dünyada onları zorlu imtihanlara tutar.

Rabbimiz imtihanları başarmak nasib etsin... İslâm'ın bu tarafını iyi anlamayı nasib etsin... Ama biz âciz, zayıf, naif, nahif, bîçare kullarız. Belki büyük meşakatlere katlanamayız da sabrımız olmayıverir, dayanamayız. Rabbimiz bizi lütfuyla, keremiyle zorlu imtihanlara uğratmadan, dünyada, ahirette afiyet üzere, saadet üzere yaşatsın... Yine de lütf u kereminden cennetini cemâlini ihsan eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

13. 04. 1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

